

der ikke ved deres Udførelse kan give Anledning til retslige Uenigheder. — — — Ved den foreslaaede Ordning opnaar man ikke det, der igennem de mange Aars Forhandling om denne Sag har været det centrale: det at undgaa, at en Dommer kan komme til at dømme i Retssager angaaende Affattelse af Dokumenter, som hans Fuldmægtig paa eget Ansvar har affattet. Det Tilfælde kan nu komme til at foreligge, at en Dommer maa dømme i en Sag, i hvilken han selv har Ansvaret, enten direkte eller paa Fuldmægtigens Vegne.

Som et særligt afgørende Moment for Mindretallets Stilling skal anføres, at man ikke har kunnet faa nogen Klarhed paa, hvor et eventuelt Erstatningsansvar, fremkaldt af en Fejl ved Dokumentets Affattelse, skal lægges, og man finder det meget betænkeligt, at saadanne eventuelle ofte ret store Erstatningskrav paalægges en Embedsmand, Dommeren.

Da Mindretallet var enig i, at visse enkle og klare Forretninger uden Skade kan henlægges til Dommerkontorerne, kunde Mindretallet ikke tiltræde det af det andet Mindretal stillede Ændringsforslag gaaende ud paa, at § 4 udgaa.

Mindretallet forment, at Jurisdiktionsgrænsen efter Lovforslaget maa gælde for Adgangen til at opnaa Retshjælp paa Dommerkontorerne.

Under Hensyn til det formaalsløse i at stille Ændringsforslag, der kunde dække Mindretallets Opfattelse, afstod det herfra og maatte, som Stillingen forelaa, anbefale at stemme mod Lovforslaget i dets nuværende Affattelse.

Det *andet Mindretal* (Pürschel og C. J. F. Sven) stillede Ændringsforslag om, at § 4 udgaa. Til Begrundelse anførtes — efter en Omtale af den nuværende Ordning, hvor Dommerfuldmægtigenes Retshjælp er paaskønnet af Befolkningen, hvorfor man har ønsket en Adgang til at bevare den —, at det er Mindretallets Opfattelse, »at denne Paragraf, der af mange Grunde er principielt forkastelig, aldeles ikke stiller Befolkningen blot tilnærmelsesvis saa godt som den nuværende Ordning.

Mindretallet bringer her i Erindring, at Erkendelse af Ordningens Slethed i sin Tid var saa almindelig, at i Folketinget baade den socialdemokratiske, den konservative og den radikale Gruppe stemte en tilsvarende Bestemmelse ud.

Den har ikke opnaaet eet anerkendende Ord fra de forskellige Organer, der har haft Sagen til Erklæring.« I saa Henseende fremhævedes særlig, at Dommerforeningen og det staaende Retsplejeudvalg bestemt har fraraadet Bestemmelsen, hvilket ligeledes gælder om Professor Vinding Kruse. Mindretallet udviklede dernæst sine principielle Betænklichkeiten ved § 4 og anførte, at man paalægger ved denne Ordning Dommerkontoret et Arbejde, der i sin Karakter er rent